UȘA INTERZISĂ

Alex alergă pe scări în sus, sărind câte două trepte odată, de parcă l-a fi fugărit o fantomă. La un moment dat însă se împiedică de vârful pantofului și căzu. Noroc că reuși să se prindă în ultima clipă de ceva.

– La naiba!

Mâinile îl dureau de parcă i s-ar fi dărâmat întreaga casă pe ele. Nu conta, trebuia să meargă mai departe! Avea doar câteva ore și nici acelea nu erau sigure. Așa că se ridică și urcă mai cu atenție ultimele trepte. În sfârșit, putea cotrobăi nestingherit prin pod. În sfârșit!

Astăzi sosise ziua în care urma să deschidă ușa interzisă, pe care o descoperise într-una din ultimele sale

expediții prin pod, bine mascată în spatele unui dulap vechi.

Ușa interzisă – cel puțin așa o numise bunica lui, când Alex o întrebase despre ea în timpul cinei, pe la începutul săptămânii. Suna ca dintr-o carte veche cu aventuri, dar pesemne că bunica vorbea serios:

– Nu intră niciunul dintre voi acolo, ne-am înțeles? Ușa asta e interzisă pentru voi! E interzisă pentru oricine. Sunt tot felul de lucruri care nu-s de nasul vostru! Și mai e și periculos. Cine intră acolo nu mai primește cina. Și nici micul dejun.

Bunica Ilse avea obiceiul de a rezolva toate problemele prin intermediul talentelor ei culinare. Întâi lua o figură importantă și ridica arătătorul pentru a marca seriozitatea spuselor. După care amenința cu privarea de mâncare sau cu perspectiva unei săptâmâni întregi numai cu supă de linte. Era foarte strictă în chestiunile astea.

Dar bineînțeles că în felul ăsta nu făcu decât să-i trezească lui Alex interesul. Nici pomeneală ca acesta să-și continue cina ca de obicei, imaginația începuse deja să-i lucreze febril – o ușă interzisă?

Bunica Ilse observase, desigur, că Alex se dusese cu gândurile departe. Și scuturase din cap, mormăind:

– Leit bunicu-său…

După care continuă să o mângâie pe Kadabra, pisica adormită în poala sa. Dar Alex nu era sigur, poate că doar își închipuise că și-a auzit bunica murmurând. Pentru că, de fapt, în familia lui nu prea se vorbea despre bunicul Aurelius.

Sally și Liv erau surorile lui vitrege și veneau din New York. Dar judecând după cât erau de enervante, ai fi zis că-s surori cu care a crescut de mic. Cele două fete îl călcau pe nervi rău de tot.

John, tatăl celor două gemene, venise din New York cu mai bine de doi ani în urmă și se mutase cu mama lui Alex. De fapt, viața în noua lui familie era destul de bună, chiar dacă părinții nu prea aveau timp de el. Dar Alex era obișnuit cu asta de la tatăl său adevărat. Și măcar în felul ăsta putea face tot ce-i trecea prin cap.

De atunci, Sally și Liv deveniseră și ele prezente peste tot. De fapt, Alex încerca să le țină la distanță de treburile lui, pentru că, într-adevăr, îl călcau foarte tare pe nervi. Fetele astea erau inofensive doar în somn – și nici atunci n-ar fi băgat mâna-n foc pentru ele. Împreună erau ca o bombă în doi timpi. Însă important acum era că formau un soi de familie, motiv pentru care își petreceau și vacanțele împreună la bunica Ilse. Iar bunica se înțelegea chiar bine cu fetele, oricare ar fi fost motivul.

Și tocmai acum, în acest moment, cele trei se aflau în oraș la cumpărături – din nou.

–Chestii de fete… mormăi Alex și se bucură de liniștea din casă.

Nu tu chicoteli stridente, nu tu trântit de cratițe și tigăi în bucătărie. Nu, doar liniște. Și, bineînțeles, ocazia de a deschide ușa interzisă.

Golise deja de ieri, pe când bunica Ilse și gemenele erau la plimbare, dulapul vechi din fața ușii și îl împinsese mai încolo. Avusese nevoie de o oră pentru asta!

Pentru a ajunge în pod, trebuia să urci la ultimul etaj al casei și să intri pe ușița de la capătul unei scări vechi și întunecoase. În spatele acesteia se afla un pod imens. Deși nu era nimeni care să-l audă, Alex se furișă pe vârfuri până în fundul podului, unde se afla ușa interzisă. Călcă cu mare atenție peste dușumeaua scârțâindă, care nu mai văzuse lumina zilei de zeci de ani. Prinse cu grijă clanța și socoti că avea cam două ore la dispoziție. Două ore pe care să le petreacă singur în spatele acestei uși…

Care nu voia să se deschidă. Alex apăsă clanța din nou, scutură de ea, însă ușa nu cedă.

– O fi încuiată? se întrebă, însă apoi observă că nu exista nicio yală. Doar clanța.

– Ce ciudat, șopti ca pentru sine.

Se întinse pe podea și încercă să privească pe sub ușă. Trebuie că era întuneric beznă în spatele ușii, căci nu se vedea nimic.

Se ridică de pe jos, prinse din nou clanța, însă ușa rămase la fel de încăpățânată. Alex oftă dezamăgit. Nu era posibil una ca asta! Cum să fie încuiată o ușă care nici măcar nu avea yală? Căzu pe gânduri și începu să cerceteze restul podului. Îl cunoștea binișor, la urma urmei petrecuse nenumărate ore printre toate vechiturile care se adunaseră aici: canapele dezmembrate, dulapuri mucegăite, rame de ferestre fără geam și de tablouri fără tablou. Cârpe care fuseseră haine și haine folosite pe post de cârpe. Sobe pe care nu se mai putea găti și chiuvete

de care nu s-ar mai atinge nimeni. Și printre astea toate: praf, și mizerie, și zdrențe.

În repetate rânduri, fusese atras de acest loc și pusese mâna cam pe toate – în afară de praf și de mizerie, desigur. Pe unele le cercetase foarte îndeaproape, iar altora le dăduse chiar și nume. Veioza cu picior înalt din colț, de exemplu, se numea acum „Darky“, pentru că nu avea să mai lumineze niciodată. Iar viezurelui împăiat de pe unul dintre dulapuri îi dăduse numele de „Zbanghiul“, pentru că unul din ochii de sticlă fusese montat atât de strâmb, încât viezurele părea că se uită cruciș.

Dar toate astea nu-l interesau astăzi. Nu, astăzi avea de gând să deschidă ușa interzisă. Chiar dacă trebuia să folosească forța pentru asta.

Se ridică și se împinse în ușă. Mai întâi timid, apoi tot mai tare și cu toată puterea. Și, într-adevăr, reuși să o urnească puțintel. Deci, până la urmă, nu era încuiată,

ci o bloca ceva de pe partea cealaltă. Alex încercă din nou și, treptat, reuși să deschidă ușa cât să se poată strecura prin deschizătura aceea mică.

În spatele ușii îl întâmpină un miros de mucegai. Printr-un oblon mic din acoperiș pătrundea o rază anemică, în lumina căreia pluteau particule grase de praf. Alex pipăi peretele după un întrerupător și, spre surprinderea lui, chiar dădu peste unul. Însă când becul din tavan se aprinse, aproape că-i stătu inima-n loc de uimire.

În ciuda așteptărilor sale, în cameră nu domnea nici cea mai mică dezordine. În timp ce întregul pod era ticsit de calabalâcul bunicilor, încăperea asta era amenajată și ordonată aproape pedant. Pe pereții din jur se aflau rafturi înalte până la tavan, umplute ordonat cu cărți și cu vrafuri groase de dosare. Lăzi și cutii de toate felurile stăteau frumos așezate alături de borcane imense în care se aflau lucruri de care Alex nu mai văzuse